

ע"פ 37623/12/19 - עציון אילת נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 37623-12-19

ניתן ביום 17 ספטמבר 2020

המערערת

עציון אילת

המשיבה

מדינת ישראל

בפני סגן הנשיאה אילן איטח, השופט אילן סופר, השופט מיכאל שפיצר
בשם המערערת - עו"ד אליעזר חזן, עו"ד מיטל לופוליאנסקי
בשם המשיבה - עו"ד ענת שמעוני

פסק דין

1. המערערת ובן זוגה הורשעו בהתאם להודאתם בעבירות לפי סעיפים 2(א)(1), 2(א)(2), 1ד' ו- 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 (להלן - **החוק**). על פי המתואר בכתב האישום מדובר בהעסקת עובדת זרה במשק ביתם, תוך הלנתה אצלם, ללא היתר כדון ומבלי שהסדירו ביטוח רפואי לעובדת וזאת במשך כשנה. טרם שהוחל בהליך גזירת הדין ביקשה המערערת להישלח לקבלת תסקיר לשם בחינת האפשרות של ביטול ההרשעה בעבירות שבהן הורשעה. בקשה זו נדחתה בהחלטה מיום 27.8.19. לאחר מכן, לאחר הטיעונים לעונש, הוטל על המערערת ובן זוגה קנס של 21,600 ₪ לכל אחד, וכן חויב כל אחד מהם לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות על פי החוק במשך שלוש שנים (השופטת דגית ויסמן; הע"ז 16799-02-17).
2. הערעור לפנינו סב על החלטת בית הדין האזורי, הדוחה את בקשת המערערת לקבלת תסקיר שירות מבחן.
3. לאחר שבחנו את טענות הצדדים באנו לכלל מסקנה כי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה דין הערעור להתקבל.
4. סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי, התשנ"ב-1992, קובע:
"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם ייתן התחייבות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, בלא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

לעניין סעיף זה כבר נפסק כי במקרה של אי-הרשעה, אין חובה על בימ"ש להטיל צו שירות לתועלת הציבור או צו מבחן; במקרה של אי-הרשעה, בימ"ש רשאי להטיל התחייבות להימנע מעבירה כעונש יחיד ללא סנקציה נוספת, או לצד חיוב בתשלום פיצוי או בלעדיו. עם זאת, פיצוי בצד אי-הרשעה עשוי לבוא רק בצירוף התחייבות להימנע מעבירה (דנ"פ 8062/12 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ).

(2.4.2015).

5. אחד האמצעים המקובלים העומדים לרשות בית משפט בבואו לשקול אם לבטל הרשעה הוא תסקיר של שירות מבחן. לא היה חולק כי בית הדין האזורי לא היה מחויב לשלוח את המערערת לקבל תסקיר וכי הדבר מסור לשיקול דעתו. לא מצאנו להתערב בשיקול דעתו של בית הדין האזורי, שלא להפנות את המערערת לקבלת תסקיר מבחן, וזאת בשים לב לנימוק שעמד ביסוד בקשת המערערת לעשות כן - החשש מפני פיתורים - חשש שבית הדין האזורי לא שוכנע כי הוא ממשי ואשר ניתן לבוחנו גם ללא שירות המבחן. בעניין זה מקובלת עלינו קביעת בית הדין האזורי כי ממכתב היועץ המשפטי של החברה שבה מועסקת המערערת יש קושי לבסס טענה כי המערערת עלולה להיות מפוטרת אם תידחה בקשתה שלא להרשיעה. שכן, מהמכתב האמור לא עולה אפשרות ממשית לפיתורים הנטענים.

6. לא היתה מחלוקת לפנינו כי קבלת תסקיר מבחן הינה רק דרך אחת, גם אם מרכזית, שבה יכול בית הדין לשקול אם יש מקום לבטל הרשעה בהכרעת הדין אך לא הדרך היחידה. אלא, וכך טוען ב"כ המערערת, שהחלטת בית הדין הובנה על ידו כמכריעה סופית בשאלת ביטול ההרשעה ודוחה למעשה את האפשרות לבקש את ביטול ההרשעה, על יסוד ראיות אחרות, שמעבר לתסקיר מבחן. לאור סברתו זו, כך טוען ב"כ המערערת, לא הוגשה על ידו טרם שמיעת הטיעונים לעונש בקשה נפרדת לביטול ההרשעה, וממילא גם לא הביא ראיות לעניין זה. עיון בהחלטת בית הדין קמא מעלה כי הגם שבסופה מצוין כי כל מה שנדחה היא הבקשה לתסקיר מבחן, הרי שניתן למצוא בסיס לאופן שבו פירש ב"כ המערערת את החלטת בית הדין. בנסיבות אלה סברנו שנכון יהיה להחזיר את עניינה של המערערת לבית הדין האזורי, על מנת שתמצה את האפשרות לבקש את ביטול ההרשעה.

7. **סוף דבר** - כמתחייב מהאמור בסעיף 6 לעיל, יוחזר עניינה של המערערת לשלב שלאחר הכרעת הדין ולפני גזר הדין. כפועל יוצא ומטעמים דיוניים, הגם שלא הוגש ערעור על גזר הדין והגם שלא עלו טענות לגופו, אין מנוס מביטול גזר דינו של בית הדין.

בהתאם להסכמת הצדדים, פסק הדין נשלח אליהם בדואר.

על פסק הדין ניתן לערער לבית המשפט העליון לאחר קבלת רשותו לכך. בקשת רשות ערעור יש להגיש לבית המשפט העליון תוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

ניתן היום, כ"ח אלול תש"פ (17 ספטמבר 2020) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

מיכאל שפיצר,
שופט

אילן סופר,
שופט

אילן איטח,
סגן נשיאה, אב"ד